
First: Dutch Version - Second: English Version

In ons groene en waterrijke land, beste mensen, kunnen wij ons nauwelijks voorstellen hoe echte dorst voelt. Niet zo'n droge mond, of dat intense verlangen naar die eerste slok koel helder bier. Nee! Wat de Israëlieten in de woestijn hebben ervaren, en wat we zo nu en dan op ons televisiescherm zien langs komen nu Afrika weer getroffen wordt door eindeloze droogte. Een dorst die het leven uit je lijf zuigt en je drijft naar de drempel van de dood. Kinderen en oude mensen gaan als eersten, terwijl de sterken machteloos toezien en op hun beurt vechten om te overleven. Is het in die omstandigheden vreemd dat de mensen begonnen te morren tegen God en te klagen? Waarom moesten we zo nodig wegtrekken van de groene oevers van de Nijl? Waarom, Mozes, heb je ons naar deze godverlaten woestijn gebracht, waar we rond dwalen en niemand ons komt redden? Waar blijft die God van jou, Mozes? Is zijn kracht uitgeput? Heeft hij geen wondermacht meer? Ziet Hij ons niet meer staan?

"Is de Eeuwige bij ons, of is Hij dat niet?"

"Is de Eeuwige bij ons, of is Hij dat niet"? Daar gaat het om. Mozes zelf is door God met een ontzaglijke zending belast. Hij moet Faraó confronteren, die machtige heerser van het land, die hem in een handomdraai kan vernietigen. Mozes moet hem het hoofd bieden met geen ander wapen dan de Naam van zijn God: "Ik ben die ben." Ik zal je ter zijde staan. En Mozes heeft die God vertrouwd. Stel je dat maar eens voor. Hij vertrouwde die stem, dat visioen. Hij geloofde in die Naam, wat die ook mocht betekenen. Hij zette zijn leven op het spel, daagde Faraó uit en God was betrouwbaar gebleken. Hij had het volk naar de vrijheid geleid, maar nu liep hij vast.

Tot op dat moment had Mozes ongetwijfeld onze vraag met overtuiging bevestigend beantwoord: Natuurlijk is de Heer in ons midden! Hij had geen enkele twijfel toen de eerstgeborenen van de Egyptenaren om het leven kwamen. En evenmin toen alle paarden van Faraó en zijn manschappen verdronken in de Rode Zee. Vertrouwvol had hij zijn hand, op het woord van God, over het water uitgestrekt. Maar nu hun eigen kinderen van dorst omkwamen en hun eigen oude mannen en vrouwen ten onder gingen, waar was die Heer nu? Is Hij bij ons of niet? Ik vermoed dat velen toen aan Gods aanwezigheid twijfelden. Zich afvroegen of de belofte, die God eertijds gegeven had aan Abraham en Isaak en Jacob, dat Hij hun God zou zijn en altijd bij hen, of die belofte nog gold. Maar Mozes, die niets anders had om zich aan vast te houden, klampte zich vast aan zijn God en voerde zijn mensen naar de rots die voldoende water liet stromen dat allen hun dorst konden lessen. God toonde zich betrouwbaar en onder zijn leiding bereikten de Israëlieten hun beloofde land. Zij leerden God nooit meer te wantrouwen, nooit meer te twijfelen aan zijn aanwezigheid in hun midden.

De Eeuwige is altijd in ons midden. Wij, onze kerk, het volk van God, wij leven van dezelfde belofte die God eertijds aan de Israëlieten deed en die Jezus jegens zijn leerlingen herhaalde toen Hij hen achter liet en terugkeerde naar zijn Vader: "Weet", zei hij tegen hen, "ik ben altijd bij jullie, tot aan het einde van de tijd". Dat is ons geloof, dat belijden wij, dat leren we onze kinderen en doopleerlingen. Daaraan houden we ons vast, wat er ook gebeurt. "Is onze God in ons midden of niet"? Ja, Hij is altijd midden onder ons!

Maar het leven heeft niet altijd een 'happy end'. Er komt niet altijd water om onze dorst te lessen. Duizenden Joodse mannen, vrouwen en kinderen werden in veeervoer-wagens afgevoerd naar vernietigingskampen. Ze werden geselecteerd en vergast zonder dat er een machtige engel Gods neerdaalde om hen te redden. "Is de Heer in ons midden, of is Hij er niet"? Moet als een hartverscheurende roep hebben geklonken in hun gelederen. Wij kunnen onmogelijk raden wat er in hun geest en hart in omgegaan. Of hun geloof een krachtbron bleek te zijn óf dat zij in wanhoop zijn gestorven. 'Waar was God in Auschwitz'? hebben mensen zich hardop afgevraagd, toen de omvang van die gruwel bekend werd. Het hoopvolle antwoord van menige

gelovige is vaak herhaald: "God stierf daar mét zijn mensen". "Is de Eeuwige in ons midden, of is Hij er niet"? Is Hij blij met de blijden en huilt hij met de bedroefden?

In deze weken volgen we Jezus op zijn weg naar Jerusalem. We weten wat er met Hem gaat gebeuren in die stad. Dat Hij verraden zal worden door zijn vrienden. Dat Hij veroordeeld zal worden door de leiders van zijn volk. Dat hij zal worden overgeleverd in de handen van de machthebbers en dat Hij zal sterven genageld aan een kruis. Is de Eeuwige daar op Calvarie? Is Hij daar waar zijn mensen lijden? Is Hij bij de vluchtelingen, de vervolgdgen? Is Hij bij de misbruik slachtoffers en bij de wanhopig depressieven? "Mijn God, mijn God, waarom hebt U mij verlaten"? riep Jezus vanaf zijn kruis. We kunnen er met ons verstand niet bij. We kunnen enkel gelovig vertrouwen, ons vasthouden aan Gods Naam en Gods belofte: "Ik zal er zijn voor jou!"

In ons evangelieverhaal ontmoet Jezus een Samaritaanse vrouw bij een bron. Hij vraagt haar om water en er ontspint zich een geweldig gesprek. Het gaat over levend water en over bidden in geest en waarheid. Jezus verstaat de echte dorst van de vrouw, niet alleen naar water uit de bron, maar naar liefde en leven en acceptatie. En op een of andere manier voelt zij tijdens die ontmoeting en dat gesprek: De Eeuwige is hier bij ons. "Ik weet dat de Messias komt", zegt ze. En Jezus antwoordt haar: "Dat ben ik." Ze loopt hard naar het dorp om haar medeburgers te roepen en te zien of de Heer soms in hun midden is. En als zij Jezus ontmoeten en naar Hem luisteren daagt het ook bij hen: "Dit is werkelijk de redder van de wereld."

Wij, lieve vrienden, zijn bevoorrechte mensen. Elke zondag worden wij uitgenodigd om te komen en Jezus te ontmoeten. We kunnen Hem tot ons horen spreken in de lezingen uit de Schrift en we mogen hem zelfs verwelkomen in de Eucharistie. Laten we bidden dat we door deze ervaring er diep van worden overtuigd dat God met ons is, altijd, wat er ons ook overkomt. Dat hij nooit moe wordt, ons nooit laat vallen, tot aan de voleinding van ons leven. Amen

SERMON KRIJTBURG SATURDAY, MARCH 18TH 2017

We can hardly imagine, my dear friends, in our green and watery part of the world; we can hardly imagine how thirst really feels. Not just a dry mouth, or that great longing for that first gulp of cool golden beer. No! What the Israelites experienced in the desert and what we sometimes see on our television screen, when Africa is once again hit by an endless drought, A thirst that drains the life out of you and takes you to the threshold of death. Children and old people first with the young and strong as onlookers, unable to help and just waiting for their turn to die.

Is it strange that under those circumstances the people started to revolt?

Why did we have to leave the lush borders of the Nile? Why, Moses, did you bring us into this godforsaken desert, where we are lost with no one to rescue us. Where is that God of yours, Moses? Has He lost his power? Has He run out of miracles? Has He lost interest in us? "Is the Lord with us or is He not?"

"Is the Lord with us, or is He Not?" That is a fundamental question. Moses himself was sent by the Lord on an awesome mission: Confront Pharaoh, the mighty ruler of the country, who can destroy you at a flick of his finger. Confront him with no other strength than the name of the Lord: "I am who I am!" I will be at your side. And Moses trusted his God. Just imagine: He trusted that voice, that vision. He trusted this Name, that hardly made sense. He put his life on the line. He did confront Pharaoh and he did experience God's reliability. He successfully brought his people into freedom. But now he was stuck.

Until that moment Moses would doubtlessly have answered our question with a convinced "Of course the Lord is with us!" He had no doubt when the first born of the Egyptians died. And when all of Pharaoh's horses and men drowned in the waters of the red sea he had no doubt. But now that their own children suffered and their own old people succumbed, where was the Lord now? "Is He with us or is He not?" Many, I think, doubted God's presence, doubted whether God's promise, made to Abraham, Isaac and Jacob, that He would be their God, for ever faithful, whether that promise still held? But Moses, having no one else to hold on to, held on to his God and led his people to the rock that contained enough water to quench their thirst. God proved

trustworthy and under his guidance the Israëlitites reached their promised land. They learned never to distrust the Lord again and to doubt his presence in their midst.

God is always in our midst. We, our Church, the people of God, live of that same promise that God gave to the Israëlitites and which Jesus renewed to his disciples as He left them to return to his Father. "Know, He said to them, that I am with you always; Yes, to the end of time." That is our faith, that is what we profess and believe, what we teach our children and what we hold on to in all circumstances. "Is the Lord with us, or is He not?" Yes, He is!

But there is not always a happy end. There is not always water to quench our thirst. Many thousands of Jewish men, women and children were herded into cattle-trucks and transported to extermination camps. They were selected and gassed without a mighty angel coming down to rescue them. "Is the Lord in our midst, or is He not?" must have been their heartrending cry. We cannot possibly guess what went on in their minds and hearts. Whether their faith proved to be their strength, or whether they died in despair. "Where was God in Auschwitz?" was a question often asked since the horror of that place became known. And the hopeful answer given by many a believer was: "He died there with his people." "Is the Lord in our midst, or is He not?" Is He joyful with the joyful and crying with the suffering?

In these weeks we follow Jesus on his way to Jerusalem. We know what will happen to Him in that city. How He will be betrayed by his friends, sentenced by the leaders of his people, delivered into the hands of the mighty and nailed to the cross to die. Is the Lord there, on Calvary? Is He there where his people suffer? Is He with the fugitives, the persecuted? Is He with the abused and the hopelessly depressed? "My God, my God, why have you deserted me? Jesus cried on the cross. It is too difficult for our minds to grasp. We can only trust in faith, holding on to God's promise and God's name: "I will be there for you."

In our gospel-story Jesus meets a Samaritan woman at a well and asks her for some water. Quite a conversation develops about living water and about praying in spirit and truth. Jesus understands the real thirst of the woman, not only for water from the well, but for love and life and acceptance. And somehow in this meeting and their conversation she feels: The Lord is in our midst. "The Messiah is coming", she says. And Jesus answers: "I am He!" She runs off and calls her fellow citizens to come and meet Jesus and to see whether the Lord is in their midst. And in meeting Jesus and listening to him they understand: "He is really the savior of the world."

We are privileged people, called every Sunday to come and meet Jesus. We can hear him speak to us in the readings and we can even receive him in the Eucharist. Pray, that through this experience we may for ever be convinced that the Lord is with us, always, in whatever happens in our lives, never tiring, never giving up, until the end of our days.

Amen.